

РЕШЕНИЕ

№ 27338

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **5658** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Л. З. Б., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] чрез адв. М. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-001279/13.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция", с която на осн. чл. 171, т. 1, б "з"), "гг") от ЗДвП на жалбоподателката е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ "временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Излагат се доводи незаконосъобразност на оспорената заповед, поради липса на мотиви в същата, издадена от некомпетентен орган, при съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона, т.е. на всички основания по чл. 146 от АПК, както и в нарушение на принципа на съразмерност – чл. 6 АПК. В жалбата се твърди, че оспорения акт е не е мотивиран и е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни водачът да е надлежно уведомен за служебната дерегистрация на автомобила. Излагат се и доводи, че приложената ПАМ е несъразмерна и нецелесъобразна спрямо целта на закона, а именно осигуряване на безопасността на движението по пътищата.
В писмени бележки се доразвиват доводите за незаконосъобразност на оспорената заповед. Иска се от съда да отмени оспорената заповед и се претендира присъждане на сторени разноски по делото, включително заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.
Ответникът - полицейски инспектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел "Пътна

полиция, отдел "Пътна полиция, чрез юрк. К., в писмени бележки и в открито съдебно заседание, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Счита оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка за законосъобразна. Намира за установено от обективна и субективна страна съставът на нарушението. Посочва, че нормата на чл. 171, т. 1, б. "з" и "гг" от ЗДвП е ясна и безусловна и същата създава задължение за конкретно поведение на водачите на МПС, съответстващо на задължението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП под риск от прилагане на ПАМ спрямо тях. В настоящия случай жалбоподателката е бил напълно наясно, че управлява МПС без регистрация и е следвало да съобрази поведението си с нормативните изисквания. Счита, че изявленията за липса на уведомяване не са достатъчни, за да се отмени заповед за прилагане на принудителна административна мярка. Незнанието на закона не оправда водачи на пътя, които са с рисково поведение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и в условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 12.03.2026 г. срещу Л. З. Б. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 5218364 за това, че на 12.03.2026 г. в 10:20 часа, по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателката управлява лек автомобил Форд Фиеста с рег. номер С., собственост на М. В., като при извършената проверка на [улица]пред номер 9 е установено, че МПС е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП от 17.02.2026 г. Посочено е също така, че за извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП при което няма претърпени имуществени вреди.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, с която за извършеното нарушение на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП на Л. З. Б. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. В същата са посочени следните фактически установявания, а именно: На 12.03.2026 г. около 10: 20 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява лек автомобил Форд Фиеста с рег. номер С., лична собственост по договор за продажба № 16431/16.12.2025 г. Нотариус 399, като при извършената проверка на [улица]пред номер 9 е установено, че управляваното МПС е с прекратена регистрация от 17.02.2026 г., във връзка с чл. 143, ал. 15 от ЗДвП - непререгистрирано ПС. Посочено е също така, че за извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание "Лишаване от право да управлява МПС" по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Заповедта е връчена на жалбоподателката на 31.03.2026 г. Същата е оспорена по съдебен ред в законоустановения 14-дневен срок с жалба до Административен съд – София-град, чрез административния орган, подадена на 14.04.2026 г., видно от поставеното клеймо на пощенския плик.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от процесуалния представител на жалбоподателката доказателства за пререгистрация на автомобил на името на оспорващата.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на

основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква "а" и т. 6 от ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР. В такова качество ответникът е издал оспорената заповед, видно от приложената по делото заповед № 513з-9570/13.09.2024 г. на директора на СДВР. Следователно неоснователни са твърденията в жалбата за некомпетентност на издателя на оспорения акт. В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Спорът по делото се свежда до това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. Посочената разпоредба съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача.

В процесната заповед е посочена разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.), която предвижда да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В процесната заповед е посочено, че жалбоподателката управлява МПС с прекратена регистрация – непререгистрирано ПС, следователно не е налице несъответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. От тях става ясно от кои юридически факти органът черпи упражнената от него властническа компетентност.

Спазена е установената форма за издаване на административния акт.

Приложената на жалбоподателката ПАМ от фактическа страна се основава на управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради нерегистрирането на ППС от собственик. Съгласно чл. 143, ал. 15 от ЗДвП служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство или в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика.

В конкретния случай действително няма данни да е изпращано уведомление до собственика на автомобила за служебно прекратената регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

Неоснователни обаче са наведените доводи за незаконосъобразността на мярката поради липса на уведомяване на жалбоподателката относно прекратяването на регистрацията на МПС. Със съставянето на АУАН за нарушение от кръга на посочените в разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, за административния орган възниква правомощието и задължение да наложи принудителната мярка, без той да има право да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимо и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство относно дерегистрацията, както и дали собственикът е бил наясно, че следва в двумесечен срок от покупко-продажбата да пререгистрира автомобила си. Следва да се посочи и това, че тези доводи касаят преди всичко въпроса за знанието на водача относно регистрационния статус на управляваното МПС и съответно субективната страна на деянието. Тези обстоятелства имат значение при преценката за наличие на вина в рамките на административнонаказателното производство по ангажиране на отговорност за нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, но са извън предметния обхват на настоящото производство, чийто предмет е съдебният контрол за законосъобразност на приложена принудителна административна мярка. Доколкото принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не представляват санкция, тяхното прилагане не е обусловено от установяване на вина.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в несъответствие с целта на закона.

В случая от жалбоподателката не се оспорва, че не е пререгистрирала в двумесечния срок от придобиването на автомобила, предмет на покупко-продажбата по договор от 16.12.2025 г., при което към момента на проверката същият е бил с прекратена регистрация от 17.02.2025 г. на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

Въпреки това, с оглед събраните по делото доказателства, настоящият съд намира, че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, както и с оглед настъпилата след нарушението промяна по пререгистрация на автомобила на името на жалбоподателката видно от приложеното свидетелство за регистрация част първа, доказващо извършената пререгистрация в сектор "Пътна полиция" при СДВР. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, „гг“) от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една

страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.

В случая настоящия състав приема, че приложената ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел. Констатираното от органа нарушение е отстранено и регистрацията на лекия автомобил е възстановена, поради промяна в регистрацията по смисъла на чл. 14, ал. 1 от Наредба № I-45/24.03.2000 г. и изпълнено задължение на собственика на автомобила в случая жалбоподателката да представи автомобила за идентификация – чл. 14, ал. 2, т. 2 от същата наредба. След като това е сторено, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по делото неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции. Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП предмет на специалното производство по ЗАНН, какъвто характер принудителните административни мерки не би следвало да имат. Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Принципът на съразмерност изисква административният орган да избере такава мярка, която е необходима и достатъчна за постигане на преследваната цел, без да засяга правата и законните интереси на гражданите в по-голяма степен от необходимото. Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. С други думи, търси се съответствие между преследваната законова цел и средствата за нейното постигане, както и постигане на баланс между обществения и личния интерес. В случая, при вече отстранено нарушение и липса на продължаваща или бъдеща опасност за обществения интерес, отнемането на свидетелството за управление се явява прекомерно и лишено от превантивна и преустановителна функция.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като постановена в несъответствие с целта на закона и принципа за съразмерност, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.

Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят в полза на жалбоподателя. В случая претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия. Претендират се такива в размер на 5,11 евро държавна такса и 400,00 евро адвокатско възнаграждение, платени в брой, съгласно представения по делото Договор за правна помощ от 07.04.2026 г., които съдът намира за доказани, а направеното от ответната страна възражението за прекомерност - за неоснователно, с оглед фактическата и правна сложност на делото, процесуалните действия на процесуалния представител на жалбоподателя, както и това, че претендираните разноски са под определения с Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, размер. Ето защо ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в размер на 405,11 евро, представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 26-4332-001279 от 13.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел "Пътна полиция.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. З. Б., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 405,11 (четиристотин и пет евро и единадесет евроцента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДВП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: